

NISMO MI OD JUČE

Pesma je naša molitva

Naše kosmetske pesme, carske po mestu nastajanja, božanske po umetnosti i lirske po emocijama, označavaju naš postanak, naš izvor na koji moramo po vodu.

Srbi pevaju u svakoj prilici i za svaku priliku imaju pesmu

Ovaj aprilski vaskrs, koji će po kalendarđizijama ostati do 2013. godine, podsetio me je na priču svetogvladike Nikolaja o potočiću koji se ne brine zbog prepreka u svom toku, već o tome kako će se uliti u veliko jezero koje ga čeka na kraju puta. „Milosrdni anđeo“ s drugog kontinenta mi poručuje da je za budućnost moje dece najbolje da se odrekne detinjstva kršćanske crkve i dedinog groba. Da mi rodna Kosovska Mitrovica neće biti oteta, jer od 1999. godine, i nije moja. Briselske demokrate se kunu u prijateljstvo sa Srbijom, ali je uslov da Srbija preda Kosmet. Kažu da će tako srpska deca lakše stići u Evropu. Moj Marko ne može u Evropu dok ne ode na sedmodnevno poslušanje u Hilandar ili Dečane.

Moja Sonja pre Evrope mora da upozna Ljubostinju i veličinu kneginje Milice, pa tek onda, kao srpska majka, neka ide gde hoće.

Na sve ove priče uzvraćam pesmom. Pošto srpske muzike nema na srpskim elektronskim medijima, ja pevam u sebi. Srbi pevaju u svakoj prilici i za svaku priliku imaju pesmu. Pesma ratara je molitva za aprilsku kišu, pesma berača je molitva za mirno vreme, a pesma žetelaca za blagim suncem. Pesma vočara i vinogradara je molitva za svetoilijskom kišom, a pesma svečara za đurđevsku kišicu. Naše kosmetske pesme, carske po mestu nastajanja, božanske po umetnosti i lirske po emocijama, označavaju naš postanak, naš izvor na koji moramo po vodu.

Srbi pevaju o svojim planinama, rekama, brdima, cveću, imenima ljubavi i patnje, o upokojenima, o precima, o nerođenoj deci... Pesnici pevaju o ljubavi, alasi i lovci o lovačkoj sreći, sejači pevaju o žitnim poljima, devojke o devojačkom snu, momci o bekrijskom životu, glumci o istini u vinu... Srbi pored reke pevaju tihe, široke, blage pesme sa produženim osećanjima. Srbi sa planina pevaju „dozivačke“ pesme u kojima prizivaju svet da svrati u njihov život prepun zdravlja. Srbi u gradovima pevaju i uzdišu za rodnim poljima. Srbi u selima pevaju o težačkom životu. Srbi pevaju i tuže. Srbi pevaju i tužni su u sebi, a srećni su javno. Srbi se samo u pesmama ne svađaju, samo u pesmama se vole,

samo u pesmama su istorodni narod, samo u pesmama imaju samopoštovanje. Pesma je srpski način života. Što su opstali i nisu sami sebe uništili „kriva“ je pesma. Zato i kažu pesma nas je održala. Dok ima pesme biće i Srba. Ovih dana me mnogi pitaju zašto ne brijem poveliku bradu i ne šišam podužu kosu. Odgovaram da bradom i kosom s krivam tugu na licu, koja se iz dana u dan pretvara u tugu tihoće, tugu ćutanja i tugu samoće. Ovo trojstvo tuge je posledica nemoći da slobodno dišem. Ali ja pevam! Pevam, jer postoji onaj koji jeste. On zna zašto nam je dao pesmu. Pesme pevaju heruvimi, njihova pesma je srpska životna priča. Pevaj Srbijo! Oni ne umeju tako da pevaju. Zato nam i zavide. ◆